

ster, hvad jeg i høj Grad roser ham for, hvis han vil tillade det, udtalte, at han omfattede denne Lov og de forsultne Skolebørn med den største Medfølelse, og den ærede Minister talte ogsaa smukke Ord til dette Ting, som altid er vant til at vise Humanitet. Jeg haaber, at det maa gøre nogen Virkning paa mange Medlemmer, men jeg kan ikke nægte, at jeg egentlig tror, at det, hvis det havde været den ærede Kirkeminister, der havde talt rørende til os, maaske vilde have gjort større Virkning; saaledes som da han i Fjor ved Skoleloven fortalte os, at vi vare Landets bedste Mænd og derfor burde vedtage Skoleloven. Nu sagde den ærede Minister, at dette Ting altid havde udmærket sig ved at fremme og gennemføre humane Foranstaltninger; derfor tvivlede han ikke paa, at det ogsaa vilde tage venligt fat paa denne Sag. Den ærede Minister fik straks Svaret fra det ærede 5te Medlem for 7de Kreds (Rottbøll). Svaret var, at han helst vilde slaa dette Lovforslag for Panden, men han vilde dog være human, siden den ærede Minister opfordrede os til at være humane. Han vilde ikke være human lige over for de forsultne Skolebørn; der var der ingen Grund til Humanitet; men over for dette forsultne Lovforslag, om jeg saa maa sige, der skulde man være saa human, at man ikke straks slog det for Panden. Saa klagedes der fra det ærede Medlems Side og ogsaa fra det ærede 2det Medlem for 6te Kreds (J. Pedersen) over alt det, man kom og forlangte, at vi skulde være med til at støtte af Statskassen. Vi skulle støtte her og hist paa Finansloven og paa Alderdomsforsørgelsesloven, og Gud ved, hvor vi ikke skulle støtte. Det ærede 2det Medlem for 6te Kreds har sin egen Specialitet. Hvad der skal støttes, er de private Skoler. De offentlige Skoler, som omfatte en stor Del af Menigmands Børn, er der ikke saa megen Grund til at støtte. Det er saaledes her til Lands, at Folkeundervisningen gives gratis. Det staar oven i Købet i Grundlovens § 85, som det ærede Medlem omtalte paa en ganske ejendommeligt Maade; idet han næsten vilde fortælle os, at Lovforslaget var grundlovstridende. Det er en Gang anerkendt ved Grundloven og ogsaa tidligere fra Enevoldskongernes Side, at Folkeundervisningen er gratis, saa de, der ikke have Raad eller Lyst til at sætte deres Børn i private Skoler, kunne sætte dem i de offentlige Skoler, hvor de kunne faa den aandelige Bespisning, som man mener er nødvendig for Samfundet og for dem. Vi have saa

udvidet dette. Skoleloven af 7de April 1899 er jo en Udvidelse af den tidligere Lov; der skal nu læres Børnene Sløjd, kvindelig Husgerning og Gymnastik; det offentlige, Stat og Kommune, navnlig Kommunerne yde gode Lokaler, det forlanges, at de skulle være ventilerede og rengjorte, og at der skal være ordentlige Bænke at sidde paa osv. Nu kommer man her og gør opmærksom paa, at en væsentlig Betingelse for, at den Undervisning, Stat og Kommune selv tager sig saa varmt af, kan gøre den Gavn, der tilsigtes, er den, at disse stakkels Børn ikke sidde og sulte, saa Tarmene skriger i Livet paa dem, naar de skulle have den Undervisning, der gives dem gratis. Man finder nu, at dette er saa skrækkeligt. Medens man erkender som den naturligste Ting af Verden at give disse Børn gratis aandelig Bespisning, ja paa en Maade paatvinger dem den, finder man det rent principstridigt, at man ogsaa her vil tilvejebringe en af Betingelserne for, at de kunne nyde godt af denne aandelige Bespisning — nemlig den legemlige Bespisning. Man har lagt Skoletiden baade i Købstæderne og paa Landet saaledes, at Børnene meget ofte drages fra Hjemmet i Middagsspisetiden. Hvis dette ikke er Tilfældet, skulle de jo ikke have nogen Bespisning paa Skolen, naar de kunne faa den i Hjemmet. Børnene maa gaa lange Veje om Vinteren i Slud og Sne, og saa siger man: er det saa ikke den naturligste Ting af Verden at give dem nogen varm Mad paa Skolen. Der siges saa, at de kunne tage deres Rugbrød, Margarine og harske Flæsk med hjemmefra. Jeg kommer her til et andet Punkt, som ogsaa staar i Forbindelse med Skolegerningen. Der er dog nu noget, som hedder Skolehygieine, og det lægges der mere og mere Vind paa, men jeg er overbevist om, at hvis den højtærede Minister vilde spørge en hvilken som helst Læge eller Lægeautoritet, vil denne sige ham, at en af de allervigtigste Betingelser for, at Børn kunne holde Helbredet og nyde godt af Undervisningen er den, at de blive ordentlig beispiste og navnlig faa nogen varm Middagsmad. Der er jo her ikke Tale om nogen Luksus; giv dem blot nogen varm Mælk med Boller i eller nogen Grød, andet forlanges ikke; men de skulle ikke have dette Margarinesmørrebrød, de skulle have det, som Hygieinen fordrer eller kræver, nemlig varm Middagsmad. Derfor finder jeg, at det ikke alene er humant, men ogsaa i fuld Overensstemmelse med de Bestræbelser, som vi altid hylde og fremme